

ligvis også, at regeringen er villig til at give køb på nogle af regeringens synspunkter.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg har forstået, at vi prøver på at klare en anden omgang i korte bemærkninger. Derfor vil jeg bare sige tre ting.

Det ene er, at jeg ikke anser det for en overtrædelse af etikken omkring forhandlinger, at man nævner, at en af parterne lancerer begrebet ultimativitet; det gør jeg slet ikke.

Det andet er med hensyn til det dér tjek på sprogfærdighederne, for det er jo lige præcis, og det bliver en gentagelse af vores debat fra før, for at sikre os en rimelig objektivitet, at vi har bedt om at få lavet disse kurser, hvor justitsministeren har givet tilsagn og det er ved at blive gennemført.

Det tredje, som jeg synes, der er brug for at sige i en kort bemærkning, er imidlertid, at det bør være – det er det i hvert fald for mig – en overvejelse, som man gør sig hver eneste gang, vi taler om karenstid efter en overstået sanktion fra det offentliges side. Det må for enhver, der tænker i retfærdige og juridiske baner – jeg er ikke jurist – skurre i ørene, at vi laver en sanktion, som bliver lagt oven i en dommers sanktion.

Det må være et enigt udvalg, der forsøger at nå frem til det, således at det ikke er enkeltpersoner eller enkeltpartier, der bare sidder og stanger karenstider ud, for det er i virkeligheden en betænkelig ting at gøre det overhovedet – set ud fra et menneskeligt og set ud fra et juridisk synspunkt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. John Vinther henviste til, at der i indenrigsminister Thorkild Simonsens oplæg fra for en uge siden anvendes visse vendinger magen til dem, som forslagsstillerne her i dag har anvendt. Og det henviste jeg faktisk også til, og det er det, der giver mig håb om, at det skulle kunne lykkes at nå en bred konsensus, idet jeg stærkt føler, at det ikke så meget er grundholdningerne, der skiller i denne sammenhæng, men definitionerne. Og de er sandelig også vigtige.

Så jeg kan minde hr. John Vinther om, at vi havde en udlændingebeslutning for halvandet år siden, hvor den konservative daværende ordfører, hr. Helge Adam Møller, brugte udtrykket om udlændingepolitikken for de konservatives

vedkommende, at den var »skarp og retfærdig«, og hvor den daværende indenrigsminister, fru Birte Weiss, brugte udtrykket »human og retfærdig«. Skarpt og retfærdigt behandler man forbrydere, men human og retfærdigt behandler man folk, der er kommet her til landet.

Så skal jeg sluttelig sige tak for, at hr. John Vinther forstod min beherskede tilslutning, idet han ordret konstaterede, at jeg havde givet delvis tilslutning til elementer i forslagen. Det er helt korrekt opfattet, og jeg ser frem til nogle forhandlinger måske med både justits- og indenrigsministeren for bordenden, således at vi kan opnå det, vi alle er aller mest interesserede i, nemlig en bred forståelse af hensyn både til de nyankomne og til vor egen værdighed.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Efter det forhandlingsforløb, som vi oplevede i foråret, fandt jeg det nødvendigt at skrive til Det Konservative Folkepartis nye parlamentariske leder, hr. Per Stig Møller, og til Venstre partiformand, hr. Uffe Ellemann-Jensen, da jeg var nervøs for, at det ikke ville lykkes os at holde fast i det aftalegrundlag, som vi har haft i de forgangne år, og som udløb pr. 1. januar i indeværende år. Og det gjorde jeg med henblik på at sikre, at vi kunne holde fast, og at der kunne være den brede parlamentariske enighed, da det her er en grundlovgiven regel.

Jeg har desværre aldrig nogen sinde fået svar fra de to parlamentariske ledere fra de to store borgerlige partier, og det bekymrer mig. Det bekymrer mig endnu mere, når jeg ser, at partiet Det Konservative Folkeparti – og Venstre med kunne jeg godt forestille mig, da jeg har oplevet, hvordan det forløb i foråret – har strammet kravene endnu mere i forhold til dem, vi forhandlede på baggrund af i foråret.

Derfor bliver jeg nødt til at sige, at hvis det her er en udstrakt hånd til forhandling, som hr. John Vinther på Det Konservative Folkepartis vegne præsenterer i sine afsluttende bemærkninger, er jeg, hvis vi skal i gang med at forhandle igen, nødt til at vide, om jeg bliver bragt i den situation, hvis jeg skal lede forhandlingerne, at jeg møder to partier, der siger, at de har ultimative krav, og hvis de ikke får dem med ud af lokalet, så kan der ikke blive nogen aftale.

Det var jo det, vi oplevede i foråret, og det ved hr. John Vinther udmærket, og det var derfor, vi ikke kunne komme videre. Vi forsøgte